

Trier: Ligesom forrige Gang, da vi behandlede et Forslag til Lov om Ændringer i Loven om Rettens Pleje, maa jeg ogsaa denne Gang begynde med at beklage den evige Flikken paa Retsplejeloven, de stadige Smaaændringer, som kommer en à to Gange om Aaret med 10—20 Paragraffer, som ændrer et tilsvarende Antal Paragraffer i Retsplejeloven, og som i Regelen i Udvalget formerer sig op til et halvt Hundrede eller lignende. Jeg vender mig noget frygteligt i det Udvalg, der nu skal nedsættes, nemlig at vi atter fra Ministeren faar en Række Ændringsforslag til andre Paragraffer i Retsplejeloven. De Ændringer, der foreslaas af Ministeren, er ofte Bekvemmelighedsændringer, Ændringer, som meget godt kunde vente, til der blev Tale om en virkelig Revision af Retsplejeloven, og jeg vil henstille til den højtærede Minister, at han i Fremtiden betænker sig vel, inden han kommer med ligegyldige eller mindre væsentlige Ændringer. I det foreliggende Lovforslag er efter min Mening det eneste egentlig nødvendige dets § 13, medens alle de andre Ændringer meget godt kunde vente til en samlet Revision af Retsplejeloven. Det er jo for alle de implicerede Parter meget vanskeligt, at der næsten hvert Aar kommer to nye Love, som omhandler Ændringer i Retsplejen.

Hvad selve Lovforslagets Indhold angaar, skal jeg fatte mig i stor Korthed, da det altsaa, efter hvad der er bebudet af Venstres Ordfører, vil blive sendt i Udvalg. Det interessante ved dette Lovforslag synes jeg er det, der staar i dets Bemærkninger, nemlig at vi snart kan vente et Lovforslag om Simplificering af Strafferetsplejen. Jeg haaber, at dette Lovforslag, som jeg gaar ud fra vi kan vente til Efteraaret, ikke alene vil gaa ud paa en Simplificering af Strafferetsplejen, men ogsaa bringe væsentlige Ændringer. Jeg har det Indtryk, at den nye Strafferetspleje paa flere Punkter har været forfejlet i Gennemførelsen, idet Offentligheden kun er blevet gennemført paa den Maade, at Efterforskningen, som foregaar for lukkede Døre, som altsaa er hemmelig, er blevet det væsentlige, og Forundersøgelsen, som foregaar for aabne Døre, er for en meget stor Del kun blevet en formel Bekræftelse af den for lukkede Døre foregaaede Efterforskning. Jeg haaber derfor, at den Simplificering, der er Tale om, vil blive en reel Ændring, som betyder, at det Ønske om Offentlighed, om Umiddelbarhed, som var Lovgivernes, da de vedtog Retspleje-

loven, bliver opfyldt, og at samtidig ikke alt for meget af den gamle Tids Aand bliver ved at raade. Vi ser nu hyppigt Fængsling benyttet selv i Bagatelsager, hvor det er ganske overflødig. Vi ser, at mange af Politiets Embedsmænd og Dommerne vedbliver at leve i den gamle Retsordnings Tankegang. Jeg haaber, at der ved en Ændring af Strafferetsplejen maa blive gjort noget heroverfor.

Angaaende det første Punkt i det foreliggende Lovforslag, Honorar for Konstituering, skal jeg ligesom Ordføreren for Venstre (Samuelson) erklære mig enig med Ministeren i, at det er utvivlsomt, at Dommerne og Politimestrene er pligtige at paatage sig Udførelsen af Embedsforretningerne i en Nabokreds, som er ledig, hvilket efter Retsplejeloven skal ske ved Konstituering. Jeg vil tilføje, at selv om Domstolene — og om Justitsministeren eller Dommeren har Ret, bliver til sidst et Domstolsspørgsmaal — skulde komme til et andet Resultat, tror jeg, Rigsdagen vil være enig med Ministeren om at kræve hans Opfattelse gennemført ud fra det Synspunkt, der ligger til Grund for Tjenestemandslovens § 5, hvorefter Ministeren kan ændre den enkelte Embedsmands Forretningers Omfang og Art, uden at Embedsmanden kan protestere. Saa kan det være, at der maa indføres en Ændring i Retsplejelovens Bestemmelser om Konstituering, hvorved det slaas fast, at man kan overdrage Forretningerne i en Nabokreds til Embedsmanden.

Jeg vil dernæst spørge, om dette Spørgsmaal vedrørende Honorarer har været forelagt Lønningsraadet. Hvis ikke, gaar jeg ud fra, at det Udvalg, der nedsættes, ikke vil træffe Bestemmelse, forinden Spørgsmaalet har været forelagt dette Raad. Hvor meget Lønningsraadet end kan kritiseres — og det bliver jo kritiseret baade med Urette og med Rette —, er det dog givet, at der derigennem skabes en Ensartethed i saadanne Spørgsmaal som Ydelse af Honorar, en Ensartethed, som jeg mener er nødvendig, hvorfor jeg synes, det vilde være uheldigt, at Spørgsmaalet ikke blev forelagt Lønningsraadet.

Jeg synes, der er noget ejendommeligt i, at Vederlaget skal kunne gaa op til Halvdelen af det ledige Embedes Grundløn, naar man sammenligner dette med Tjenestemandslovens Ordning vedrørende Konstituering i højere Embeder. Jeg indrømmer, at der er Tale om større Arbejde i dette Tilfælde end ved Kon-